

A nejlonszatyor dicsérete

A nejlonszatyor korunk nagy találmánya,

vegyipari boszorkánykonyhák leleménye,

hódolat az árukat cipelő ember előtt,

aki nem tud betelni az áruházi bőség látványával,

legszívesebben mindent beletömne a nejlonzsákjába,

őseember módra elejtve a zsákmányt a pláza-barlangokban,

és viszi, cipeli két kézzel megpakolva, görnyedve,

multikulturális áru-terhét

az otthoni frigóba, mélyhűtőbe,

hogy a lakótelepi konyhában

a mosogatópultra kipakolva

készítsen pazar lakomát megtérő szeretteinek.

De a nejlontáskát nem dobja el!

Dehogy!

Külön polcra helyezi, gondosan összehajtva,

mint értékes holmit, nélkülözhetetlen lét-tartozékot,

a modernitás megtestesült szimbólumát.

A nejlontáska – adjuk meg a tiszteletet nevének – korunk

legpratikusabb hordozóeszköze

– női retikülök mélyén is elfér,

kicsi, alakváltoztató, alkalmazkodó és szerény,

távol minden hivalkodástól.

Van egészen miniatűr, zacskóméret,

és van egészen óriás, zörgő-börgő alkalmatosság,

baromi erős, leszakíthatatlan fülekkel,

mert a „füles szatyor” egész más, mint a nem füles,

aminek csak kivágott tenyérvényi fogója van.

A neve is más: „piskótafüles”.

az eladónál úgy is kell kérni: „szalagfüles”.

A füles jószág magasabb rendű termék, cikk, holmi.

Ennek méltósága van, presztízsértéke,

változatos színekben pompázik,

s rajta emblémák, szövegek, felhívások

ezer nyelven, de főleg angolul,

a piac szürreális álomteritéke,

kitágult költői hóentrágere,

mely lötyög, de azért nem esik le a színvonal.

A reklámpar fantáziájának ideális felülete

a költség nélküli mozgó hirdetés,

amikor a vevő maga a szuper reklámhordozó,

ingyen és bérmentve viszi világgá a tömegtermelés dicséretét

mint valami globális postás, anyagkiszervező,

önkéntes boldogságbeszervező,

panel-háziáldás.

A reklámszatyor gyúrhető, gyúrható,

összehajtható zsebkendőnyire és a legváratlanabb pillanatban előszedhető.

Hányszor menti meg helyzetet e csodalény,

amikor valamit bele kéne tenni valamibe!

Hisz a jó nejlonsztyornak lelke van, önérzete, böcsülete,

tartja magát a végtelenségig, amikor irdatlan súlyokkal megpakolva,

a cipekedő is érzi: határétékhez érkezett,

és magában imádkozni kezd: csak még pár lépést tartson ki...

(S az ima meghallgattatik.)

És nem a lehetetlen helyzetekben szakad ki mozgólépcsőn,

a pénztár előtt, az utcán, a szomszéd előtt a lépcsőházban,

mert a jó nejlontáska ideális partner, szerető szív,

magányos utakon hivatást, önérzetet ad viselőjének:

kérem itt önfeláldozón visznek valamit valahová

(tartalom nejlontáskába rejtve)

a felfoghatatlan célállomásig.